

Estrena mundial d'una òpera de Moisès Bertran a Colòmbia

© Kike Barona (imatge obtinguda de: www.facebook.com/auditorioleondegreiff.museodearte.un)

La vinculació del compositor català Moisès Bertran amb Colòmbia, país d'adopció, es remunta al 2001, moment en què va aterrar a Medellín. Més endavant, entre els anys 2008 i 2012, va exercir com a director del Conservatori de Música de la Universitat Nacional de Colòmbia, a Bogotà, institució a la qual segueix vinculat com a professor de composició i orquestració amb dedicació exclusiva.

Precisament és en el marc de la Universitat Nacional de Colòmbia on el 2005 Moisès Bertran gestà el projecte de compondre una òpera de grans dimensions. El compositor mataroní va trobar el llibre en què s'inspira la seva òpera a la Fira del Llibre de Bogotà i el text el va impactar profundament. *El último día de Francisco Pizarro* d'Alberto Massa explica les darreres hores de vida del conqueridor del Perú i la sèrie de records de la seva vida que l'assalten en aquells moments últims. Inspirat per la idea, el mateix compositor va escriure'n el llibret entre el 2006 i el 2007, amb revisió del propi autor de la novel·la. Dos anys més tard, el 2009, va iniciar la composició de la música, que ocupa més de dues hores.

© Kike Barona (imatge obtinguda de: www.facebook.com/auditorioleondegreiff.museodearte.un)

Es tracta, en definitiva, d'una "gran" òpera, a l'estil de les *grand opéra* franceses del segle XIX, amb tretze personatges, ballet, cor i orquestra simfònica. Amb producció de la Dirección de Patrimonio Cultural en col·laboració amb el Conservatorio de Música de la Facultad de Artes de la Universidad Nacional de Colombia, i amb el suport de l'Ambaixada del Perú a Colòmbia, l'òpera ***El último día de Francisco Pizarro*** es va estrenar el 12 d'octubre passat, en el marc de la celebració dels 150 anys de la Universitat Nacional de Colòmbia, al Teatro Julio Mario Santo Domingo, el teatre més modern de la ciutat de Bogotà, on es programa habitualment una important temporada d'òpera.

La producció va comptar amb la participació de l'Orquesta Sinfónica y Coro del Conservatorio de Música de

la Universidad Nacional de Colombia, sota la direcció de Gueràssim Voronkov. La direcció escènica va ser a càrrec de Maria Voronkova, mentre que la coreografia del ballet, obra de Sandrine Legendre. El disseny de decorats i vestuari va ser obra de l'artista plàstic colombià fincat a Catalunya Duván López, mentre que part dels solistes van ser membres del taller d'òpera del mateix Conservatorio de Música, que dirigeix Ángela Simbaqueba. Entre els solistes responsables dels papers principals de l'òpera, cal destacar la participació de veus com Andrés Veramendi, Xavier Rivadeneira i Ximena Agurto.

El compositor Moisès Bertran

Francisco Pizarro, posseïdor del títol de Marquès atorgat per l'emperador Carles V com a premi per la conquesta, desperta a la seva habitació del Palau de Govern, situat en aquell moment a la Plaza de Armas de Lima. L'aclaparen records de la seva infantesa i, al llarg d'aquell darrer dia de vida i al llarg de tota l'òpera, l'assetgen records del seu retrobament amb l'inca Atahualpa i altres episodis relacionats amb ell, i també amb la conquesta de l'Imperi dels inques i del Perú. Aquest retorn continu al món dels records propicia un ús bitemporal: present i passat s'entrellacen al llarg de l'òpera fins a acabar en un mateix temps, mentre culmina l'obra amb l'assassinat d'ambdós líders en escenaris paral·lels, si bé històricament vuit anys separen sengles assassinats.